

Arrest

nr. 73 879 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 november 2007 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 20 september 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 oktober 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 juni 2011.

1.3. Op 10 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Maydan Shahr, Jalrez, Akhund Zadah Khel, Zaiwylat. U bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim.

Uw moeder, afkomstig van Azerbeidjan, was christen en werd gedood toen u nog heel klein was. Uw vader was dokter en heeft zich ten dienste gesteld van de Taliban en verzorgde gewonde krijgers. Hij werd gearresteerd door Amerikaanse soldaten en drie maanden gevangen gezet in Baghram. Vervolgens werd hij ingeschakeld als spion en moest hij schuilplaatsen van Taliban aanduiden. Bij een dergelijke operatie, ongeveer drie jaar vóór uw vertrek, werd hij gedood. Uw oudste broer was absoluut tegen de Taliban en wilde iets tegen hen ondernemen. Omdat u nog regelmatig naar Maydan ging om jullie gronden te inspecteren, heeft u zich samen met uw broer aangeboden om Talibancommandanten te verklikken. U zegt betrokken te zijn geweest bij de arrestatie van T.(...) A.(...) en enkele maanden later bij deze van H.(...) G.(...) M.(...) en H.(...) M.(...) in Zaiwylat. U zegt dat u deze mensen heeft moeten identificeren. Na twee jaar zijn de twee commandanten T.(...) A.(...) en H.(...) G.(...) M.(...) echter vrijgekomen. Uit wraak hebben ze uw broer ontvoerd. Er werd vijftigduizend Afghani geëist en de persoon die het losgeld kwam ophalen, heeft u meegenomen naar een plaats waar er veel gewapende Taliban waren. In een kelder heeft u er uw broer gezien, die geslagen en gemarteld was. Jullie werden beschuldigd van spionage en werden ook beschimpt omdat jullie van de "generatie van de Russen" zijn. De volgende dag moest u bidden en de Koran lezen, waarop u werd gezegd dat u een goede moslim was en iets voor hen moest doen. Daarna sprak u opnieuw uw broer en die zei dat het echt gevaarlijke mannen waren en dat u alles moest doen om te kunnen ontsnappen. Vervolgens hebben ze u een "beschermingsvest", een zak en een gsm gegeven en u naar Kabul gebracht. U moest uitstappen en richting Arq lopen, iemand zou u bellen. Toen ontdekte u de bedrading van de vest en de explosieven in de zak en begreep u dat de gsm als afstandsbediening zou worden gebruikt. Hoewel u gevolgd werd door twee Taliban, ontsnapte u door in de rivier te springen waar u de zak en de gsm heeft achtergelaten. U bent op de vlucht geslagen en uiteindelijk bent u in uw school aangekomen, waar u de vest in de toiletten heeft uitgedaan. Toen u bij het naar buiten gaan een leraar en enkele leerlingen naar het toilet zag gaan, heeft u hen toegeroepen weg te lopen omdat er een bom was. U nam een taxi naar het huis van uw zus. 's Avonds vernam u via de TV dat uw broer door de Taliban was onthoofd omdat hij zagezegd een Amerikaanse spion was. De volgende ochtend heeft uw schoonbroer u naar Pul-i-Khumri gebracht, bij zijn broer. Die dag vernam u via het nieuws op de TV dat u ervan verdacht werd een bomaanslag te hebben willen plegen in uw school en dat u gezocht werd door de politie. Dit verscheen ook in de krant "Rahenejat" van 29 en 31 sumbula (20 en 22 september). Toen besloot u om Afghanistan te verlaten, wat u deed op 10 mizan 1386 (2 oktober 2007). Na ongeveer veertig dagen reizen via Tadzjikistan en andere onbekende landen, heeft u in België een asielaanvraag ingediend op 13 november 2007.

Op 12 mei 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Op 3 december 2009 besliste het CGVS die beslissing in te trekken. Op 22 december 2009 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. In beroep kwam de RVV tot een gelijklopende beslissing in het arrest nr. 41452 van 7 april 2010. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen op 16 juni 2010.

Op 20 september 2010 vroeg u een tweede maal asiel aan. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u, op enkele jaren tijdens het Karzai regime na, altijd in Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak te hebben gewoond. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban vanwege de activiteiten van uw broer als tolk bij het Amerikaanse leger. Ter staving van uw asielrelaas legde u de Taskara neer van uw zus, twee brieven ter bevestiging van uw identiteit en afkomst van het district en de dorpelingen, twee brieven van het Rode Kruis Internationaal van uw zus en H.(...) Y.(...), drie schoolrapporten, twee foto's en de enveloppen waarin u de documenten werden opgezonden.

B. Motivering

U slaagde er evenwel niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 22 december 2009 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming nam. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas waardoor u de Vluchtelingenstatus niet werd toegekend. Verder verklaarde u destijds bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw laatste adres in Afghanistan Kabul betrof (verklaring DVZ 23 januari 2008, vraag 9). Ook tijdens het toenmalige gehoor bij het CGVS

verklaarde u in Kaboel te hebben gewoond, u hier sinds 1997 min of meer permanent verbleef met uw vader, uw zus en zijn broer en dat u soms terug naar het andere huis in Meydan Sjahr ging (gehoorverslag CGVS 22 september 2008, 2). Rekening houdend met uw verklaringen aangaande uw herkomst uit Afghanistan diende aldus de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. In de beslissing inzake uw asielaanvraag werd uitgelegd om welke redenen er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld. U kwam aldus niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Heden verklaart u echter (op enkele jaren na) steeds in Maidan Shahr te hebben gewoond (CGVS, p. 3). U stelt in uw eerste asielprocedure te hebben gelogen over uw afkomst omdat u een verzonnen verhaal te berde bracht. Dit voldoet niet ter verklaring van het feit dat u heden een gans ander beeld van uw achtergrond en afkomst schetst. Het CGVS kan niet anders dan tot de conclusie komen dat u deze wijziging aanbracht uit opportunistische overwegingen, in de hoop op basis van die wijzigingen alsnog bijkomende bescherming te genieten. Door uw gedrag en voortdurend wijzigende en bedrieglijke verklaringen is het onmogelijk geworden vast te stellen aan welke van uw verklaringen nog geloof kan worden gehecht. Er kan immers op geen enkele manier worden bepaald welke van uw verklaringen uiteindelijk op de waarheid berusten en op basis van welke verklaringen een nood aan kan worden beoordeeld. Indien u bedrieglijke verklaringen aflegt inzake uw reële herkomst, slaagt u er niet in uw nood aan bescherming aannemelijk of geloofwaardig te maken. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend noch komt u in aanmerking voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u voorlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag zijn niet bij machte die beoordeling te wijzigen. Deze hebben immers slechts een bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4, § 2, c) en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 2, 3 en 14 van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de schending van de motiveringsverplichting, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming enkel verwijst naar de beslissing genomen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, beslissing die dateert van 22 december 2009. Volgens verzoeker oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkbaar dat tot op de dag van vandaag niets veranderd is aan de situatie in Kabul. Er wordt immers geen nieuwe evaluatie toegevoegd aan de motivering noch aan het administratief dossier met betrekking tot de huidige situatie in Kabul, wat in strijd is met artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 8 van de Procedurerichtlijn en artikel 48/5, laatste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst in dit verband nog naar het arrest Chahal van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen recente informatie had dienen toe te voegen aan de bestreden beslissing en hij verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout te hebben begaan waar hij stelt dat het gewapend conflict slechts een beperkte impact zou hebben op de inwoners van Kabul. Volgens verzoekers is dit volledig in tegenspraak met de realiteit daar de stad in staat van constante bezetting is, veiligheidsincidenten er alle dagen plaats hebben en de inwoners in een voortdurende vrees leven. Bovendien betreft het hier een voorstel tot intern vluchtalternatief, ook al bestaat er volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwisting of hij tot voor zijn vertrek in Maidan Wardak dan wel in Kaboel gewoond heeft, aldus nog verzoeker. Hij wijst er in dit verband op dat het Commissariaat-generaal in se niet betwist dat zijn afkomst in de provincie Maidan Wardak ligt.

Verzoeker vervolgt dat men niet kan stellen dat er bij een terugkeer naar Kaboel "geen enkel" risico bestaat op ernstige schade zodat een terugkeer naar Kaboel dan ook uitgesloten is. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar het arrest M.S.S. tegen Griekenland en België van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin het Hof volgens verzoeker erkent dat de situatie in Kaboel steeds meer verslechtert, alsook naar een analyse op de website www.ecoi.net, waar een

opsomming wordt gegeven van incidenten die plaatsvonden in de hoofdstad Kaboel sinds januari 2011, hetgeen recentere informatie betreft dan deze van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tevens citeert verzoeker uit een rapport van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties van 21 september 2011 alsook uit een aantal artikels uit De Standaard waarin melding wordt gemaakt van verschillende nog recentere aanslagen in Kaboel. Hij argumenteert dat rekening moet worden gehouden met de voor hem 'voordeligste' informatie en niet enkel met de informatie die de veiligste situatie weergeeft. Verzoeker herhaalt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die dateert van december 2009, niet accuraat en minstens niet recent is en stelt dat hij dus wel degelijk elementen aanbrengt die het tegendeel bewijzen van de stelling van het Commissariaat-generaal. Het tegendeel blijven beweren, is moedwillig geen bescherming bieden aan personen die er wel recht op hebben, aldus nog verzoeker. Hij besluit dat het een totale schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel dat in een dergelijk volatiel conflict als dat in Afghanistan geen rapport wordt gebruikt dat minstens up-to-date is terwijl hijzelf wél recente informatie aanbrengt en de bestreden beslissing wat dat betreft dan ook manifest gebrekkig gemotiveerd is.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *"Twintig doden bij twee zelfmoordaanslagen in Afghanistan"*, gepubliceerd in De Standaard op 29 oktober 2011 en het artikel *"Dodental aanslag Kaboel loopt op"*, gepubliceerd in De Standaard op 7 december 2011.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waarin hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd niet weerlegt in zijn verzoekschrift. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat de middelen in het verzoekschrift betrekking hebben op de vraag hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De motieven van de bestreden beslissing in de mate deze betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. Verzoeker stelt terecht dat verweerder zich niet op actuele informatie heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing en dat evenmin actuele informatie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Gelet op de informatie toegevoegd, respectievelijk, aan het verzoekschrift en de verweernota beschikt de Raad over voldoende actuele informatie om tot een beslissing te komen. De Raad beschikt immers inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Waar verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag beweerde dat hij sinds 1997 min of meer permanent in Kaboel woonachtig was, houdt hij thans voor dat hij, op twee of drie jaar na, steeds in Maidan Shahr heeft gewoond (2^e AA, gehoor CGVS, p. 3).

Wat betreft verzoekers voorgehouden afkomst uit Maidan Shahr, waar hij blijkens zijn huidige verklaringen op twee of drie jaar na ook zijn hele leven heeft gewoond, oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de beslissing van 21 december 2009 naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag het volgende: *"Moet ook worden vastgesteld dat uw geografische kennis betreffende uw regio van herkomst weinig precies is. U gevraagd naar uw geboorteplaats zegt u aanvankelijk Maydan Shahr (gehoorverslag CGVS p.2), of de stad waar ook uw vader werd geboren (gehoorverslag CGVS p.3). U gevraagd naar het adres antwoordt u: "Jalrez, Ahkund Zada Khel, Zaiwylat". Echter uit beschikbare informatie (eveneens toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat Maydan Shahr en Jalrez twee afzonderlijke districten zijn en het dorp Zaiwylat deel uitmaakt van het district Nirkh, dat tussen Jalrez en Maydan Shahr ligt. Hierop doorgeslagen stelt u dan weer dat de Maydan Shahr de naam is van de provincie en dat Wardak het centrum is. Dit is niet correct*

aangezien de naam van deze provincie Wardak is, ook Maydan genoemd, en aangezien Maydan Shahr een district is van de provincie Wardak/Maydan. U kan met andere woorden niet duidelijk aangeven van waar u precies vandaan komt, (...). Opnieuw ondermijnt dit de waarachtigheid van uw vluchtrelaas."

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker reeds naar aanleiding van de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste asielaanvraag beweerde gedurende de jaren voor zijn komst naar België niet in Kaboel maar wel in Wardak te hebben gewoond en dat hij een aantal van de thans ter staving van zijn tweede asielaanvraag bijgebrachte stukken reeds aan het toen ingediende verzoekschrift heeft gevoegd. De Raad oordeelde hieromtrent in het arrest nr. 41 452 van 7 april 2010 als volgt: *"Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift stukken toegevoegd waaruit volgens hem blijkt dat hij wel degelijk in Wardak woonde. De neergelegde stukken (waaronder een aantal verklaringen van de plaatselijke bewoners en de plaatselijke overheden die zouden moeten bevestigen dat verzoeker in de provincie Maidan Wardak woonde alsook de taskara van verzoekers zus) betreffen evenwel fotokopieën, waaraan geen bewijswaarde kan verleend worden, gelet op het feit dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn."* Thans legt verzoeker dezelfde documenten in origineel neer, alsook twee brieven verstuurd aan verzoeker via het Rode Kruis Internationaal, drie schoolrapporten, twee foto's en de enveloppes waarin hem de documenten werden opgezonden. Desalniettemin kunnen ook deze originele documenten niet worden aanvaard als bewijs van verzoekers afkomst. Vooreerst kan niet worden ingezien op welke wijze de taskara van verzoekers zus de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden afkomst uit Maidan Shahr zou kunnen herstellen, temeer het document niet het district Maidan Shahr vermeldt maar wel het district Jalrez. Voorts vermeldt het document als geboorteplaats het dorp Ahkund Zada Khel in het district Jalrez, terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (1^e AA, kaart AIMS, Nirkh district) blijkt dat het dorp Ahkund Zada Khel niet in het district Jalrez maar wel in het district Nirkh gelegen is. De verklaringen van de plaatselijke bewoners en de lokale autoriteiten vermelden dan weer het dorp Akhand Khel in het district Jalrez terwijl ook dit dorp blijkens hoger aangehaalde informatie gelegen is in het district Nirkh (1^e AA, kaart AIMS, Nirkh district). Bevreemdend is dat er nog sprake is van een tweede dorp, met name 'Ziolat', wat echter door de Raad niet op de kaart kan worden teruggevonden. In zoverre hiermee wordt gedoeld op het door verzoeker vermelde Zaiwylat, waar hij school zou hebben gelopen (2^e AA, gehoor CGVS, p. 4), dient de Raad opnieuw vast te stellen dat ook dit dorp deel uitmaakt van het district Nirkh. Overigens vertonen de verklaringen van de plaatselijke bewoners en de lokale autoriteiten een duidelijk gedongen karakter. Verzoeker verklaarde dienaangaande immers dat zijn schoonbroer de brief heeft geschreven en hij daarna aan de mensen vroeg om hun handtekening eronder te plaatsen (2^e AA, gehoor CGVS, p. 8). Bovenstaande vaststellingen doen ernstige vragen rijzen bij de authenticiteit van de voorgelegde stukken en nopen de Raad ertoe aan hoger genoemde documenten elke bewijswaarde te ontfangen. De brieven van verzoekers zus en H. Y., hem verstuurd via het Rode Kruis Internationaal, kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als zijnde afkomstig van een officiële bron. De foto's tonen volgens verzoeker 'een persoon van zijn dorp' (2^e AA, gehoor CGVS, p. 13), doch het is de Raad niet duidelijk op welke wijze hieruit enige informatie met betrekking tot verzoekers afkomst kan worden afgeleid. Ook uit de enveloppes, die overigens vanuit Kaboel werden verstuurd, kan niet worden afgeleid waar verzoeker zelf in Afghanistan zou hebben verbleven. Tot slot vormen ook de door verzoeker bijgebrachte schoolrapporten hiervan geen overtuigend bewijs. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.6. De Raad wijst er op dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker aannemelijk maakt uit welke regio hij precies afkomstig is zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en zijn levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, nalaat een reëel zicht te bieden op zijn herkomst, zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen.

2.7. Hoe dan ook, met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Ter terechtzitting werden de partijen gewezen op de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief.

2.8. De Raad wijst er op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen EHRM (zie ook: *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaard daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Derhalve dient in casu te worden onderzocht of verzoeker over een veilig vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

2.9. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van

die bedreiging, „willekeurig“. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel“ aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt“.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter“ wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en
 - in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
- (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

2.9.1. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.9.2. Artikel 48/4 luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.9.3. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Kabul sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verwerende partij aan de nota toegevoegde informatie is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat uit de richtlijn van UNHCR, waarop de "*Subject Related Briefing "Afghanistan"*" "*Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*", (update van 24 augustus 2011) onder andere steunt en die, in tegenstelling tot wat in de verweernota wordt beweerd, aan de verweernota is toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een intern vluchtalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR '*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*' van 17 december 2010, p. 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de verwerende partij blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009 (SRB, p. 19). Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen (SRB, p. 21). Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor berm bommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar Khan.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad nog naar het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul (EHRM, *J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; zie ook *N. tegen Zweden*, 20 juli 2010).

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift de informatie van de SRB niet ontkracht vermits uit deze informatie eveneens blijkt dat het geweld voornamelijk wordt gepleegd tegen 'high profile' doelwitten, kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. Artikel 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met respectievelijk artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn zoals reeds werd vastgesteld in zijn eerste asielaanvraag. Mede

in acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geïmagineerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.11. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS